Книга Езри 9

Шлюби з чужинецькими жінками. Покаянна молитва Езри

1 По закінченні приступили до мене старшини, мовивши: «Народ Ізраїля, священики й левіти
не відділились від народів цих країв з їхніми мерзотами: від ханаанян, хеттитів, перізіїв,
євусіїв, аммоніїв, моавитян, єгиптян та аморіїв,
2 бо побрали їхніх дочок за себе й за своїх синів і змішали святе сім'я з народами країв, і в
цьому злочині рука старшин і правителів була перша.»
3 Почувши ці слова, роздер я на собі одежу й плащ, рвав на голові й на бороді волосся й сидів
смутний.
4 І зібрались коло мене всі, що боялись слів Бога Ізраїля через злочин переселенців, я ж сидів
сумний до вечірньої жертви.
5 А під час вечірньої жертви підвівсь я з мого смутку й, у розірваній одежі та плащі, впав на
коліна й зняв руки свої до Господа, Бога мого.
6 і промовив: «Боже мій! Я соромлюсь і стидаюсь підвести обличчя моє до тебе, Боже мій, бо
беззаконня наші розмножились понад нашу голову, і провина наша сягає аж до неба.
7 Від часів батьків наших ми у великій провині аж по цей день, за беззаконня наші ми були
видані, ми, царі наші й священики наші, в руки царів чужоземних, під меч, у полон, на
грабунок, на ганьбу, як воно і є нині.
8 А тепер на короткий час зійшло на нас милосердя від Господа, Бога нашого, і він зберіг наш
останок і дав нам сталий осідок у святому своєму місці, тоді як Бог наш прояснив наші очі та
дарував нам трохи життя в нашім рабстві,
9 бо ми раби, але й в нашім рабстві не покинув нас Бог наш. Він прихилив до нас ласку
перських царів, щоб дати нам ожити, здвигнути дім Бога нашого, відбудувати його руїни й
вивести нам мури в Юдеї та в Єрусалимі.
10 А тепер - що нам сказати, Боже наш, після цього? Ми бо покинули твої заповіді,
11 що ти заповідав через слуг твоїх пророків, казавши: Земля, куди ви йдете, щоб заволодіти
нею, земля, нечиста брудом народів тих країв, та мерзотами, якими вони її сповнили від кінця
до кінця в своїй нечистості.
12 Тож не видавайте ваших дочок за синів їхніх, ні дочок їхніх не беріть за синів ваших, і не
шукайте миру з ними й їхнього добра повіки, щоб вам укріпитись і споживати добро цієї землі
та передати її в спадщину дітям вашим повіки.
13 А після всього, що прийшло на нас за наші лихі вчинки та за наші великі провини, - хоч ти,
Боже наш, не покарав нас за мірою беззаконь наших, а дав нам таке спасіння, як оце, -

14 невже ж ми знову будемо заповіді твої порушувати та ріднитись із оцими мерзенними народами? Чи ти ж не розгніваєшся на нас так, що цілком нас знищиш і не зоставиш нам у живих ні решти, ні останку?
15 Господи, Боже Ізраїля! Ти справедливий: тому ми й зосталися живими, як воно й є нині. Ось ми перед тобою в наших беззаконнях, бо через них не можна встоятись перед тобою.»